

A8-0127/2018

28.3.2018

JELENTÉS

a Szerződés nemzeti parlamentekre vonatkozó rendelkezéseinek
végrehajtásáról
(2016/2149(INI))

Alkotmányügyi Bizottság

Előadó: Paulo Rangel

TARTALOM

	Oldal
INDOKOLÁS – TÉNYÖSSZEFOGLALÓ ÉS MEGÁLLAPÍTÁSOK.....	3
AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY	8
INFORMÁCIÓ AZ ILLETÉKES BIZOTTSÁG ÁLTALI ELFOGADÁSRÓL.....	18
AZ ILLETÉKES BIZOTTSÁG NÉV SZERINTI ZÁRÓSZAVAZÁSA.....	19

INDOKOLÁS – TÉNYÖSSZEFOGLALÓ ÉS MEGÁLLAPÍTÁSOK

Bevezetés

Nyolc évvel a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az Alkotmányügyi Bizottság (AFCO) úgy vélte, saját kezdeményezésű (INI) végrehajtási jelentésre van szükség, melyben értékeli a Szerződés nemzeti parlamentekre vonatkozó rendelkezéseinek végrehajtását.

A jelentés célja a nemzeti parlamentek európai politikai folyamatokban való részvételét szolgáló jelenlegi mechanizmusok alkalmazásának értékelése. Ezen értékelés alapján a jelentés azt is megvizsgálja, hogy e mechanizmusokon miként lehet javítani annak érdekében, hogy a nemzeti parlamenteket szorosabban bevonják a teljes integrációs folyamatba. A jelentés az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek közötti strukturált politikai vitát is értékeli.

Tényfeltáró tevékenységek

A vizsgálati eszközök, valamint a végrehajtás állapotával kapcsolatos megállapítások a következők voltak:

– a DG IPOL C. Tematikus Főosztálya által 2017. március 20-án szervezett, a tudományos világ szakértőinek részvételével zajló munkaértekezlet, amelyen egy tanulmány¹ és két tájékoztató² került bemutatásra és megvitatásra;

– egy 2017. május 2-án szervezett parlamentközi bizottsági ülés, melyen három szakértő a jelentés témájával kapcsolatos tanulmányokat ismertetett, lehetővé téve a nemzeti parlamentek képviselőinek, hogy kifejtsek nézeteiket, valamint hogy párbeszédet folytassanak az európai parlamenti képviselőkkel³;

– számos nemzeti parlament írásos hozzájárulása;

– tényfeltáró látogatás 2017. február 21-én a portugál, 2017. május 22–23-án a dán, valamint 2017. május 24-én a görög parlamentbe;

– a DG EPRS-en belül működő Utólagos Értékelések Osztálya által készített európai végrehajtás-értékelés⁴ és tanulmány⁵, melyeket 2017. október 12-én ismertettek és vitattak

¹ Prof. Dr. Olivier Rozenberg: „The Role of National parliaments in the EU after Lisbon: Potentialities and Challenges” (A nemzeti parlamentek szerepe a Lisszabon utáni Unióban: Lehetőségek és kihívások).

² Prof. Dr. Diane Fromage: „Subsidiarity as a Means to Enhance Cooperation between EU Institutions and National parliaments” (A szubszidiaritás mint az uniós intézmények és a nemzeti parlamentek közötti együttműködés elősegítésének eszköze), valamint Prof. Dr. Luís Heleno Terrinha: „The Legisprudential Role of National parliaments in the European Union” (A nemzeti parlamentek jogalkotás-felügyeleti szerepe az Európai Unióban).

³ Carlo Casini: „The interparliamentary cooperation at EU level” (Az uniós szintű parlamentközi együttműködés), Ludwik Dorn: „Subsidiarity and National parliaments” (Szubszidiaritás és nemzeti parlamentek), valamint Prof. Dr. Ingolf Pernice: „Political structured dialogue and National parliaments” (A strukturált politikai párbeszéd és a nemzeti parlamentek).

⁴ „Working with national parliaments on EU affairs” (Együttműködés a nemzeti parlamentekkel uniós ügyekben), európai végrehajtás-értékelés, Dr. Milan Remac, Európai Parlament, 2017 (PE 603.271).

⁵ „Survey of permanent representatives of national parliaments in the European Parliament” (Tanulmány a nemzeti parlamentek állandó képviselőiről az Európai Parlamentben) – végrehajtás a gyakorlatban – tájékoztató (PE 610.992).

meg;

– az Európai Parlament Jogi Szolgálatának jogi véleménye, 2017. október 27.

I. A nemzeti parlamentek elsődleges funkciója: az európai politika felügyelete a Tanácsban és az Európai Tanácsban képviselettel rendelkező kormányaik felhatalmazásával

A Lisszaboni Szerződés a „parlamentek szerződéseként” lett ismert, ugyanis jelentősen megnövelte az Európai Parlament szerepét, ugyanakkor az európai kereten belül elismerte a nemzeti parlamentek saját alkotmányos szerepét is. Ez utóbbiak alapvető szerepet kaptak az Unió demokratikus legitimitációjának biztosításában, pluralizmusának és sokszínűségének előmozdításában, valamint alkotmányos működésének garantálásában.

Ahogy az már korábbi jelentésekben és az EUSZ 10. cikkének (2) bekezdésében is szerepel, magától értetődő, hogy a nemzeti parlamentek legfőbb feladata továbbra is a kormányok Tanácsban és az Európai Tanácsban belüli tevékenységének demokratikus felügyelete és nyomon követése. Minél jobban és hatékonyabban végzik a parlamentek kormányaik tevékenységeinek nemzeti szintű felügyeletét, annál jobban képesek befolyásolni az Unió politikai és alkotmányos életét. Ebből a szempontból rendkívüli jelentősége van annak, hogy a nemzeti parlamentek a COSAC keretein belül, illetve akár egymás között spontán módon összehasonlítsák bevált gyakorlataikat. Ugyanilyen fontos az uniós parlamentközi információcsere-rendszer (IPEX) rendelkezésére álló valamennyi eszköz bővítése és mozgósítása az európai ügyekkel kapcsolatos valamennyi információcsere hatókörének, gyorsaságának és hatékonyságának növelése érdekében.

Mivel visszatérő panasz, hogy a nemzeti parlamentek az úgynevezett „európai szemeszter” miatt elvesztették hatáskörük egy részét a költségvetési ügyek tekintetében, az egyes parlamenti kamarák önszerveződésének teljes körű tiszteletben tartásával talán hasznos lenne előirányozni „eljárási szabályzataik” vonatkozó részeinek jövőbeli kiigazítását. Egy olyan időszak (nemzeti trimeszter) kitzúzése, amely előrelendíti a kormányok és a Bizottság közötti költségvetési megbeszéléseket, valamint egy olyan parlamenti mechanizmus kialakítása, amely lehetővé teszi a Bizottság és a Tanács közötti kapcsolat ezt követő nyomon követését, jelentősen megnövelné a nemzeti parlamentek felügyeleti kapacitását a korábban az ő hatáskörükbe tartozó kérdésben.

II. A nemzeti parlamentek egyedi alkotmányos hozzájárulása az európai szinthez: egy európai politikai szféra kialakítása

A fentiekben túlmenően a Lisszaboni Szerződés szövegének és szellemének megfelelően a nemzeti parlamentek egyre többször kaptak felhívást akár az Európai Parlamenttel, akár az Európai Bizottsággal közös, közvetlen európai szintű fellépésre. A szubszidiaritás elve betartásának ellenőrzésével, valamint a tájékoztatáshoz való joggal kapcsolatos kérdéseken kívül azonban a nemzeti parlamentek továbbra is úgy érzik, hogy csak korlátozottan kapcsolódhatnak be az európai ügyekbe.

Ha a Lisszaboni Szerződés szorosabb kapcsolatot szorgalmaz a nemzeti parlamentek és az európai intézmények között, az természetesen annak tudható be, hogy olyan, konkrét hozzájárulásra számít tőlük, amely túlmutat azon, amit kormányaik felszólalásaikkal és szavazatikkal a Tanácsban és az Európai Tanácsban tesznek. Valódi konkrét alkotmányos különbség van a nemzeti parlamentek európai életben való részvétele, valamint a nemzeti

kormányok Tanácsban és Európai Tanácsban való említett részvétele között. Míg a kormányok egyetlen politikai álláspontot képviselnek, amelyet szavazatuk oszthatatlansága is tükröz, a nemzeti parlamentek pontosan a pluralitást és a belső sokszínűséget fejezik ki (a többség akaratának való szigorú megfelelés sérelme nélkül). A nemzeti parlamentek európai szintű döntéshozatalhoz való konkrét hozzájárulása éppen a tagállami elképzelések eme sokszínűsége (azokat arányosan képviselve). Nem történt azonban túl sok intézkedés annak érdekében, hogy felhívják a figyelmet a nemzeti parlamentek európai döntéshozatalban való pótolhatatlan alkotmányos szerepére, vagy hogy elsőbbséget biztosítsanak ennek. E szerep pedig határozottan hozzájárul a valódi európai politikai tér és a valódi, autentikus közszféra kialakításához. Előfordulhat ugyanis, hogy az egyik tagállami parlament kisebbségi álláspontja egy másik parlament többségi álláspontjával egyezik meg, és a közöttük kialakuló kölcsönhatás az európai politikai színtér kialakulását tükrözi. E jelenség többek között e szakadék áthidalására törekszik. Elsősorban azzal, hogy határozottan ösztönzi, hogy a nemzeti parlamentek delegációi valamennyi közös rendezvény alkalmával és a politikai csoportosulások arányainak megfelelően képviseljék ezt a belső pluralitást. Másodsorban pedig azzal, hogy lehetővé teszi a kisebbségi álláspontot képviselő kisebbségi csoportosulások számára, hogy különvéleményeket csatoljanak az indokolt véleményekhez anélkül, hogy aláásnák a többség akaratának megfelelően elfogadott vélemény melletti elkötelezettséget.

III. A cél a teljes intézményközi együttműködés: az európai politikai szféra kialakítása

Az európai politikai színtér kialakítását természetesen segíti a különböző, már meglévő kezdeményezések megerősítése. Az uniós intézmények és a nemzeti parlamentek között zajló együttműködés az elmúlt évtizedben valóban jelentős mértékben javult. Először is, a Barroso-kezdeményezés például, amelyet az ilyen együttműködésről készített éves jelentések is dokumentálnak, kétségtelenül előmozdította a nemzeti parlamentek és a Bizottság közötti politikai párbeszédet.

Másodsorban pedig az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között esetlegesen fennálló „alkotmányos irigység” a Lisszaboni Szerződést követően megszűnt (lásd az EUMSZ-hez csatolt 1. sz. jegyzőkönyv 9. és 10. cikkét az Unión belüli hatékony és rendszeres parlamentközi együttműködés megszervezéséről és előmozdításáról).

Miközben ez az együttműködés szorosan összefügg a tagállamok törvényhozó ágai közötti párbeszédrel, még van lehetőség a javulásra¹. Mindenekelőtt erőfeszítéseket kell tenni annak érdekében, hogy egyszerűbbé váljanak az Unió és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatok jelenlegi keretei, ideértve az Európai Unió Parlamenti Elnökeinek Konferenciáját, a COSAC-ot, az unióbéli stabilitásról, gazdasági koordinációról és kormányzásról tartott parlamentközi konferenciát, az Európával foglalkozó közös parlamenti ellenőrző csoportot, valamint a parlamentközi bizottsági üléseket, csak hogy néhányat említsünk. E tekintetben rendkívül célravezető lenne egy bizottsági alapú megközelítés kidolgozása².

Ugyanez vonatkozik a Szerződés azon rendelkezéseinek végrehajtására is, amelyek a nemzeti parlamenteknek a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése kapcsán betöltött szerepét érintik (lásd az EUMSZ 70., 85. és 88. cikkét). Napjainkban, amikor e kérdések összetettebbek,

¹ Lásd Prof. Dr. Olivier Rozenberg „The Role of National parliaments in the EU after Lisbon: Potentialities and Challenges” (A nemzeti parlamentek szerepe a Lisszabon utáni Unióban: Lehetőségek és kihívások) című tanulmányát.

² Lásd a tényfeltáró küldöttségekről készült 2017. július 17-i végleges jelentéseket, PE608.137v01-00.

mint valaha, az Uniónak valamennyi nemzeti parlamentet – mint demokratikus legitimitásának egyik fontos forrását – fel kell szólítani arra, hogy vállaljanak aktív szerepet a jövőbeli európai védelmi unió nyomán követésében. A nemzeti parlamentek részvétele és aktív bevonása tehát rendkívül fontos és ténylegesen elengedhetetlen.

Ugyanebből a célból kérjük egy „európai hét” kialakítását, amely a 27 nemzeti parlamentben egyszerre zajlana, és amelyen részt vennének a biztosok és az európai parlamenti képviselők, az európai ügyeket a nemzeti parlamentek képviselőivel megvitatva. Egy ilyen kezdeményezés ezenkívül optimális módja lenne annak, hogy meg lehessen valósítani az Európa jövőjéről szóló tagállami „demokratikus konventek” megszervezésének sokat vitatott ötletét. Az „európai hét” része lenne a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament „eljárási szabályzatainak” reformja is, szintén az egyes parlamentek önrendelkezésének sérelme nélkül.

IV. A nemzeti parlamentek szubszidiaritás ellenőrzésében betöltött szerepe

Tudatában annak, hogy ez az egyik legfontosabb alkotmányos hatáskörük, a nemzeti parlamentek egyhangúan értékelik a korai előrejelző rendszer működésének bizonyos korlátozásait, amelyek a sárga és narancssárga lapos eljárás beindításához vezethetnek. Az első akadály a korlátozott nyolchetes várakozási időszak, amelyet csak a Szerződés reformjával lehet módosítani, és amelyet – amennyiben sor kerül ilyen reformra – meg kell hosszabbítani. Van azonban egy olyan – a hatalmi ágak szétválasztásának keretén belüli jogi következményekkel járó – technikai kérdés, amely csökkentheti az ebből az akadályból eredő terheket. A nyolchetes várakozási idő első napjának meghatározását valóban nem a Bizottságra kell bízni. Így tehát – ahogyan számos nemzeti eljárás esetében is – a technikai meghosszabbítást kell fontolóra venni, oly módon, hogy a nyolchetes időszak kezdetéről ne kizárólag a Bizottság rendelkezzen.

A második – ugyanennyire fontos – akadály a szubszidiaritás EUSZ 5. cikkében meghatározott elvének szűk értelmezése, amely kizárja a hatáskör-átruházás elvét és az arányosság elvét. Ez az az érv, amellyel a Bizottság a leggyakrabban elutasítja, hogy a nemzeti parlamentek gyakorolhassák ezt az ellenőrző hatáskört. A jogi doktrína azonban már régóta megkülönbözteti a szűken, illetve a tágan értelmezett szubszidiaritást, és a három említett dimenziót ez utóbbi tartalmazza. A korábbi tapasztalatok azt mutatják, hogy rendkívül nehéz megérteni, pontosan hol húzódik a határ a szubszidiaritás politikai dimenziója és az arányosság jogi dimenziója között. Mivel ez egy vékony határvonal a politika és a jog között, a Bizottságnak a korai előrejelző rendszerre történő hivatkozáskor önmérsékletet kellene tanúsítania a szubszidiaritás elvére vonatkozó, nyíltan leszűkített értelmezés elfogadása során.

E tekintetben és a brit népszavazási folyamat keretében tett engedmény után a nemzeti parlamentek nem kérik egy jövőbeli piros kártya bevezetését. Ezzel szemben az EP jelentései is dokumentálják a zöld kártya létrehozásának erőteljes támogatottságát, amely a jogalkotási kezdeményezés terén egyféle eszközt biztosít a nemzeti parlamentek számára. Egy efféle újításra szükségszerűen három korlátozásnak kell vonatkoznia: nem lehet valódi jogalkotási kezdeményezés, mivel ez a jog kizárólag a Bizottság számára van fenntartva (sem a Parlament, sem a Tanács nem kezdeményezheti a jogalkotást); nem használható a meglévő uniós jog hatályon kívül helyezésére, mivel máskülönben fordított piros lapként működne, végezetül pedig semmilyen jogot nem biztosíthat az európai szabályozás módosítására (ami a Szerződésekben az EP-nek és a Tanácsnak biztosított hatáskörök elbitorlását jelentené). Az elképzelés ezért üdvözlendő, mivel a szubszidiaritás helyes értelmezését tükrözi annyiban,

amennyiben annak értelmében a nemzeti parlamentek elismerik, hogy egyes kérdések az Unió kizárólagos hatáskörébe tartoznak. Teljes terjedelmében egy javaslattevési vagy előterjesztési jogot jelent majd, amely a párhuzamos mechanizmusokhoz hasonlóan elutasítás esetén indokolt válasz adására kötelezheti a Bizottságot.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÁLLÁSFOGLALÁSÁRA IRÁNYULÓ INDÍTVÁNY

a Szerződés nemzeti parlamentekre vonatkozó rendelkezéseinek végrehajtásáról (2016/2149(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel az Európai Unióról szóló szerződésre (EUSZ), különösen annak a hatáskörök átruházásáról és a szubszidiaritásról szóló 5. cikkére, 10. cikkének a képviseleti demokráciáról szóló (1) bekezdésére, az uniós polgárok képviseletéről szóló (2) cikkére, az uniós polgároknak az Unió demokratikus életében való részvételéhez való jogáról szóló (3) bekezdésére, a részvételi demokráciáról szóló 11. cikkére, a nemzeti parlamentek szerepéről szóló 12. cikkére, 48. cikkének rendes felülvizsgálati eljárásról szóló (3) bekezdésére és 48. cikkének (7) bekezdésére („áthidaló klauzula”),
- tekintettel a nemzeti parlamentek Európai Unióban betöltött szerepéről szóló, az Amszterdami Szerződéshez csatolt 1. sz. jegyzőkönyvre, valamint a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló, a Lisszaboni Szerződéshez csatolt 2. sz. jegyzőkönyvre,
- tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 15. cikkére, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 41. és 42. cikkére,
- tekintettel az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról szóló, 1997. június 12-i állásfoglalására¹, az európai integráció folyamán az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról szóló, 2002. február 7-i állásfoglalására², a Lisszaboni Szerződés³ fényében az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatok fejlődéséről szóló, 2009. május 7-i állásfoglalására, valamint az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról szóló, 2014. április 16-i állásfoglalására⁴,
- tekintettel az Európai Unió működésének a Lisszaboni Szerződésben rejlő potenciál kihasználása révén történő javításáról⁵, az euróövezet költségvetési kapacitásáról⁶, illetve az Európai Unió intézményi felépítésével kapcsolatos lehetséges fejleményekről és módosításokról szóló, 2017. február 16-i állásfoglalásaira⁷,
- tekintettel a Bizottság éves jelentéseire az Európai Bizottság és a nemzeti parlamentek kapcsolatairól, különösen a 2014. évi, 2015. július 2-i jelentésre (COM(2015)0316) és a 2015. évi, 2016. július 15-i jelentésére (COM(2016)0471), valamint a szubszidiaritásról és az arányosságról szóló éves jelentéseire, különösen a 2015. évi, 2016. július 15-i (COM(2016)0469) és a 2016. évi, 2017. június 30-i (COM(2017)0600) jelentésére,
- tekintettel az Európai Parlament Nemzeti Parlamentekkel Folytatott Kapcsolattartás

¹ HL C 200., 1997.6.30., 153. o.

² HL C 284. E., 2002.11.21., 322. o.

³ HL C 212. E, 2010.8.5., 94. o.

⁴ Elfogadott szöveg, P7_TA(2014)0430.

⁵ Elfogadott szöveg, P8_TA(2017)0049.

⁶ Elfogadott szöveg, P8_TA(2017)0050.

⁷ Elfogadott szöveg, P8_TA(2017)0048.

Igazgatóságának éves jelentéseire, különösen az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatokról szóló, 2016. évi féléves jelentésre,

- tekintettel „Az uniós jog alkalmazásának ellenőrzéséről szóló 2015. évi jelentés” című, 2017. október 26-i állásfoglalására¹,
 - tekintettel az Európa jövőjéről szóló, 2017. március 1-jei bizottsági fehér könyvre, valamint a Bizottság elnökének, Jean-Claude Junckernek az Unió helyzetét értékelő, 2017. szeptember 13-i beszédére, amelyben ismertetett egy menetrendet,
 - tekintettel az olasz képviselőház, a francia nemzetgyűlés, a német Bundestag és a luxemburgi képviselőház elnökeinek „Nagyobb fokú európai integráció: A következő lépések” című, 2015. szeptember 14-én aláírt és jelenleg az EU 15 nemzeti parlamentje által támogatott nyilatkozatára,
 - tekintettel az Európai Unió Parlamenti Elnökeinek Konferenciája által a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő ülésein, különösen a 2016. évi luxembourgi és a 2017. évi pozsonyi ülésen elfogadott következtetésekre,
 - tekintettel az Európai Unió parlamenti uniós ügyekkel foglalkozó bizottságainak konferenciája (COSAC) által a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő ülésein, különösen a 2017. évi vallettai és tallinni ülésen elhangzott felszólalásokra és az ott elfogadott következtetésekre, valamint a COSAC féléves jelentéseire,
 - tekintettel a gazdasági és monetáris unióbeli stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés 13. cikkére, amely rögzíti a parlamentközi konferenciáknak a költségvetési politikák, valamint a szerződés hatálya alá tartozó egyéb kérdések megvitatása céljából történő megszervezését;
 - tekintettel a Cseh Köztársaság szenátusának 2016. november 30-i rendeletére (a 11. parlamenti ciklus 26. rendelete), az olasz szenátus 2016. október 19-i rendeletére (Doc. XVIII n. 164) és európai uniós politikákkal foglalkozó bizottságának 2017. május 2-i hozzájárulásaira (Prot. 573), valamint a francia nemzetgyűlés európai uniós politikákkal foglalkozó bizottságának 2017. május 31-i (2017/058), illetve a holland parlament képviselőháza európai uniós ügyekkel foglalkozó bizottságának 2017. december 22-i hozzájárulásaira (A(2018)1067 sz. levél);
 - tekintettel eljárási szabályzata 52. cikkére, továbbá az Elnökök Értekezlete saját kezdeményezésű jelentések készítésére vonatkozó engedélyezési eljárásról szóló, 2002. december 12-i határozata 1. cikke (1) bekezdésének e) pontjára, valamint 3. mellékletére,
 - tekintettel az Alkotmányügyi Bizottság jelentésére (A8-0127/2018),
- A. mivel a nemzeti parlamentek javítják az Európai Unió megfelelő alkotmányos működését és aktívan hozzájárulnak ahhoz (az EUSZ 12. cikke), és ezzel fontos szerepet játszanak demokratikus legitimitásában és annak teljes körű érvényre

¹ Elfogadott szövegek, P8_TA(2017)0421.

juttatásában;

- B. mivel a nemzeti kormányok európai ügyekben való parlamenti elszámoltathatósága, amely az egyedi nemzeti gyakorlatok függvénye, a nemzeti parlamentek jelenlegi Európai Szerződésen belül meghatározott szerepének alapkövét képezi;
- C. mivel a felelősségvállalás erősítése érdekében a nemzeti parlamenteknek ellenőrizniük kell a nemzeti kormányokat, éppen ahogyan az Európai Parlament ellenőrzi az uniós végrehajtó szerveket; mivel azonban a nemzeti parlamentek nemzeti kormányok feletti befolyásának szintje a tagállamok között igen változó;
- D. mivel a nemzeti parlamentek gyakran sérelmezik, hogy csak korlátozottan vonják be őket az uniós kérdésekbe, és szeretnék, ha az európai integrációs folyamat alakulásában nagyobb mértékben részt vehetnének;
- E. mivel az uniós jogalkotási és döntéshozatali eljárások átláthatóságának hiánya azzal a veszéllyel jár, hogy aláássa egyrészt a nemzeti parlamentek Szerződésekben és vonatkozó jegyzőkönyvekben rögzített előjogait, másrészt a kormányaik éber őreiként játszott szerepüket;
- F. mivel a nemzeti parlamentek pluralizmusa különösen előnyös az Unió számára, a tagállamonként eltérő politikai álláspontok összehangolása ugyanis megerősítheti és kiszélesítheti az átfogó, európai szintű vitákat;
- G. mivel európai kérdésekben ellensúlyozni kell a parlamenti kisebbségek alulreprezentáltságát, tiszteletben tartva ugyanakkor az egyes nemzeti parlamenteken belüli többséget, összhangban az arányos képviselő elvével;
- H. mivel a nemzeti parlamentek szerepet játszanak az európai szerződések mindennemű felülvizsgálatában, és mivel a közelmúltban felkérték őket, hogy kezdeményezzék uniós demokratikus fórumok sorozatát;
- I. mivel az európai közsférát fel lehetne lendíteni azzal, ha a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament mint az európai démosz természetes képviselői fórunsorozat szerveznének Európa jövőjéről; mivel ezeket a fórumokat egy közös „európai hét” révén lehetne támogatni, amelynek keretében a nemzeti parlamenti kamarák tagjai egyszerre vitatnák meg az európai ügyeket a biztosokkal és az európai parlamenti képviselőkkel;
- J. mivel ahogyan a közelmúlt választási tendenciái is mutatják, a gazdasági, pénzügyi és társadalmi válság miatt az uniós polgárok európai és nemzeti szinten is egyre kevésbé bíznak a jelenlegi demokratikus képviselői modellben, és egyre kiábrándultabbak;
- K. mivel a nemzeti parlamentek azon jogának érvényre juttatása révén, hogy az úgynevezett korai előrejelző rendszer alapján ellenőrizhessék a szubszidiaritás elvének betartását, részben javultak az uniós intézmények és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatok;
- L. mivel a nemzeti parlamentek néha bírálják a korai előrejelző rendszert, azt állítva, hogy rendelkezéseit nem könnyű átültetni a gyakorlatba, és hogy hatálya nem kellően széles;

- M. mivel ahogyan azt a nemzeti parlamentek által a politikai párbeszéd keretében benyújtott vélemények száma is jelzi, a korai előrejelző rendszer végrehajtása tekintetében javulás tapasztalható; mivel a sárga lapos eljárás korlátozott használata, valamint a narancssárga lapos eljárás alkalmatlansága azt mutatja, hogy van még lehetőség a fejlődésre, valamint hogy e tekintetben lehetséges még a nemzeti parlamentek közötti jobb koordináció;
- N. mivel az 1. sz. jegyzőkönyv 4. cikkében meghatározott nyolchetes időszak elégtelennek bizonyult a szubszidiaritás elvének való megfelelés időben történő ellenőrzésére;
- O. mivel a korai előrejelző rendszert ki lehet egészíteni azzal a rendszerrel, amely jelenleg lehetővé teszi a nemzeti parlamentek számára, hogy konstruktív javaslatokat nyújtsanak be a Bizottsághoz megfontolás céljából, szem előtt tartva annak kezdeményezési jogát;
- P. mivel számos nemzeti parlament kifejezte érdeklődését egy olyan, a politikai párbeszédet javító eszköz iránt, amely lehetőséget biztosítana számukra, hogy a Parlament támogatását megszerezve konstruktív javaslatokat nyújtsanak be a Bizottsághoz megfontolás céljából, szem előtt tartva annak kezdeményezési jogát;
- Q. mivel a nemzeti parlamentek a politikai párbeszéd keretében bármikor véleményeket adhatnak ki, megbízhatják kormányukat, hogy a Tanácson keresztül jogalkotási javaslatok megfogalmazását kérik, illetve az EUMSZ 225. cikkével összhangban egyszerűen felkérhetik a Parlamentet, hogy terjesszen javaslatokat a Bizottság elé;
- R. mivel a piros lapos eljárás végrehajtása az európai integrációs folyamat e szakaszában nem képzelhető el;
- S. mivel a Lisszaboni Szerződésben előírt, a tájékoztatáshoz való széles körű jogot javítani lehetne, ha a nemzeti parlamenteknek több erőforrás és idő állna rendelkezésükre az európai intézmények által nekik továbbított dokumentumok feldolgozására;
- T. mivel a nemzeti parlamentek közötti, illetve a nemzeti parlamentek és az európai intézmények közötti folyamatos információcsere platformját, az IPEX-et tovább kell fejleszteni digitális stratégiájával összhangban, amiben az Európai Parlament jelentős támogató szerepet tölt be;
- U. mivel a Lisszaboni Szerződés, valamint az úgynevezett Barroso-kezdeményezés (a Bizottság által 2006 szeptemberében indított politikai párbeszéd, amely lehetőséget biztosít a nemzeti parlamentek számára, hogy akár pozitív visszajelzés, akár bírálat révén észrevételezzék a Bizottság javaslatait) hatálybalépését követően javult az intézményközi együttműködés;
- V. mivel a nemzeti parlamentek olykor aggályaiknak adnak hangot az Európai Unióval való kapcsolatuk miatt, amelyet túl bonyolultnak tartanak;
- W. mivel az EUMSZ 70., 85. és 88. cikke értelmében a nemzeti parlamentek a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség vonatkozásában jelentős hatáskörökkel bírnak, és ezért fontos szerepet játszanak az Unió biztonsági és védelmi politikája jövőjének alakításában;

- X. mivel a nemzeti parlamenteknek és az Európai Parlamentnek fokozottabban kellene ellenőriznie az uniós szintű költségvetési és gazdaságpolitikákat, döntéseket és irányítási kérdéseket;
- Y. mivel az Európai Bíróság 2017. május 16-i, az Unió és Szingapúr közötti kereskedelmi megállapodás vegyes jellegéről szóló ítélete nyomán a nemzeti parlamentek a jövőben másképpen lesznek bevonva a kereskedelmi megállapodásokba;
- Z. mivel az európai parlamenti képviselők, valamint a nemzeti parlamenti képviselők és köztisztviselők közötti jobb együttműködés és információmegosztás hozzájárulhat az európai viták nemzeti szintű ellenőrzésének javításához és így előmozdíthatja a valóban európai parlamenti és politikai kultúra kialakulását;

A kormány tevékenységének ellenőrzése európai kérdésekben

1. úgy véli, hogy a nemzeti parlamentek Lisszaboni Szerződésből eredő jogainak és kötelességeinek érvényesítése növelte az európai alkotmányos keretben betöltött szerepüket, ezáltal hozzájárulva az Unió pluralizmusához, demokratikus legitimitásához és jobb működéséhez;
2. elismeri, hogy a nemzeti kormányok az EUSZ 10. cikkének (2) bekezdése értelmében a nemzeti parlamentekkel szemben demokratikusan elszámoltathatók, saját nemzeti alkotmányos rendjüknek megfelelően; úgy véli, hogy ez az elszámoltathatóság az Európai Unión belüli nemzeti parlamenti kamarák szerepének sarokköve; arra biztatja a nemzeti parlamenteket, hogy európai feladataikat teljes körűen lássák el, így ugyanis közvetlenül befolyásolhatják és ellenőrizhetik az európai szakpolitikák tartalmát, különösen azzal, ha nyomon követik nemzeti kormányaik Európai Tanácsban és Tanácsban végzett munkáját;
3. felszólítja a tagállamokat, hogy a nemzeti parlamentek számára biztosítsanak kellő időt és hatáskört, valamint biztosítsák számukra az információkhoz való hozzáférést ahhoz, hogy alkotmányos szerepüket betöltve ellenőrizhessék és ezzel legitimálják a nemzeti kormányok tevékenységét, amikor azok akár a Tanácsban, akár az Európai Tanácsban európai szinten lépnek fel; elismeri, hogy ezt az európai feladatkört a tagállamok saját alkotmányos hagyományainak teljes körű tiszteletben tartásával kell ellátni; úgy véli, hogy e szerep megőrzése és megerősítése érdekében fokozni kell és elő kell mozdítani a bevált gyakorlatok megosztására és az együttműködésre a nemzeti parlamentek között már meglévő gyakorlatokat;
4. úgy véli, hogy az uniós intézmények munkamódszereinek és döntéshozatali folyamatainak átláthatósága előfeltétele annak, hogy a nemzeti parlamenteknek lehetőségük legyen ténylegesen betölteni a Szerződésekből eredő intézményi szerepüket; kéri továbbá, hogy a nemzeti parlamentek maradéktalanul használják ki hatásköreiket a kormányok európai szintű fellépései feletti ellenőrzés gyakorlása érdekében, többek között belső szervezetük, ütemterveik és eljárási szabályzataik ezt lehetővé tevő kiigazítása révén; javasolja továbbá a bevált gyakorlatok nemzeti parlamentek közötti megosztását, az illetékes miniszterek és a nemzeti parlamentek szakbizottságai közötti rendszeres vitákat a Tanács és az Európai Tanács ülései előtt, továbbá hogy rendszeres ülésekre kerüljön sor a nemzeti parlamentek képviselői, a biztosok és az európai parlamenti képviselők között;

5. úgy véli, hogy gondoskodni kell az uniós jogszabályok tagállamok általi mindennemű túlszabályozásának megelőzéséről, és hogy a nemzeti parlamentek kulcsfontosságú szerepet játszhatnak ezen a téren; ugyanakkor emlékeztet arra, hogy ez nem érinti a tagállamok azon jogát, hogy csökkentést kizáró rendelkezéseket alkalmazzanak, és nemzeti szinten például szigorúbb szociális és környezetvédelmi normákat határozhassanak meg;
6. a nemzeti parlamentekkel való, megerősített és politikai párbeszédet szorgalmazva és a parlamenti részvétel megerősítésének nyilvánvaló szükségességét elismerve emlékeztet arra, hogy a döntéseket az alkotmányos hatáskörökkel összhangban kell meghozni, figyelembe véve a nemzeti és az európai szervek döntéshozatali hatásköreinek egyértelmű elhatárolását;
7. megállapítja, hogy az Európai Parlamentet és a nemzeti parlamenteket jobban be kell vonni az európai szemeszterbe, és javasolja, hogy a nemzeti és az európai szintű költségvetési naptárakat jobban hangolják össze a folyamat során ezen eszköz hatékonyabb felhasználásának ösztönzése érdekében; ezenfelül emlékeztet arra, hogy az európai szemeszter nemzeti parlamentek menetrendjéhez való hozzáigazítása még inkább hozzájárulhat a gazdaságpolitikák koordinációjához, hangsúlyozva ugyanakkor, hogy e kiigazítás során nem lehet figyelmen kívül hagyni az egyes parlamentek önkormányzati hatásköreit és egyedi eljárási szabályzatait;
8. javasolja egy, a költségvetési párbeszédre vonatkozó nemzeti időszak végrehajtását, amelynek során a nemzeti parlamentek megvitathatnák az európai szemesztert és ahhoz hozzájárulhatnak azáltal, hogy a Bizottsággal és a Tanáccsal való kapcsolat tekintetében megbízást adnak kormányuknak;
9. hangsúlyozza, hogy az Európai Unió parlamentjei uniós ügyekkel foglalkozó bizottságainak konferenciája (COSAC) legutóbbi plenáris ülésén elismerték, hogy a nemzeti parlamentek rendszeres időközönként vagy eseti jelleggel tevékenyen részt vesznek a plenáris üléseken az uniós ügyek megvitatása céljából, valamint hogy az uniós ügyekkel foglalkozó plenáris ülések számának növelése fokozza az Unió láthatóságát, és alkalmat kínál a polgárok számára az uniós menetrend, illetve a politikai pártok e kérdésekkel kapcsolatos álláspontjának megismerésére;

Az európai közsféra létrehozása

10. megállapítja, hogy a tagállamonként eltérő politikai álláspontok összehangolása megerősíthetné és kiszélesíthetné az átfogó, európai szintű vitákat; ennél fogva javasolja, hogy az európai intézményekben eljáró nemzeti parlamenti küldöttségek tükrözzék a politikai sokszínűséget; hangsúlyozza e tekintetben a különböző politikai pártokból érkező képviselők arányos képviselete elvének fontosságát;
11. megjegyzi, hogy a parlamenti többség kötelező erejű akaratát a nemzeti parlamentek által kiadott véleményekben lehetne kifejezésre juttatni, mind a korai előrejelző rendszeren belül, mind azon kívül; támogatja ugyanakkor azt az elképzelést, hogy a nemzeti parlamenteken belüli politikai kisebbségek lehetőséget kapjanak eltérő álláspontjuk kifejtésére, amelyet e vélemények mellékleteibe lehetne illeszteni; úgy véli, hogy e véleményeket az arányosság elvét maradéktalanul tiszteletben tartva, az egyes nemzeti parlamenti kamarák eljárási szabályzatával összhangban kell elfogadni;

12. örömmel nyugtázza azt a közelmúltbeli felhívást, amely Európa-szerte demokratikus konventek sorozatának megrendezésére irányul; e tekintetben úgy véli, hogy egy évenkénti európai hét lehetővé tenné az európai parlamenti képviselők és a biztosok, különösen a klaszterekért felelős alelnökök számára, hogy a helyi parlamenti képviselőkkel és a civil társadalom képviselőivel együtt megjelenjenek valamennyi nemzeti parlamenti közgyűlés előtt az európai menetrend megvitatása és értelmezése céljából; a kezdeményezés támogatása céljából javasolja saját eljárási szabályzatának felülvizsgálatát, és ugyanerre ösztönzi a nemzeti parlamenteket is; úgy véli továbbá, hogy a nemzeti és az európai politikai csoportok közötti, az uniós parlamentközi együttműködés keretén belüli találkozók a valódi európai politikai vita formájában hozzáadott értéket teremthetnének;

A korai előrejelző rendszer reformjának támogatása

13. hangsúlyozza, hogy a korai előrejelző rendszert ritkán használták a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta, és úgy véli, hogy azt a jelenlegi alkotmányos kereteken belül meg lehetne reformálni;
14. megjegyzi, hogy az olyan példák, mint amikor 2016-ban a munkavállalók kiküldetéséről szóló irányelv felülvizsgálatára irányuló bizottsági javaslattal szemben elindították a „sárga lapos” eljárást, azt mutatja, hogy a korai előrejelző rendszer működik; hangsúlyozza, hogy a „sárga lapos” eljárás korlátozott használata arra utalhat, hogy a szubszidiaritás elvét összességében tiszteletben tartják az Unión belül; ennél fogva úgy véli, hogy a korai előrejelző rendszer eljárási hiányosságai nem tekinthetők a szubszidiaritás elve be nem tartására vonatkozó meggyőző bizonyítékoknak; emlékeztet ugyanakkor arra, hogy a nemzeti parlamentek közbeléphetnek és vizsgálhatják a szubszidiaritás elvének való megfelelést, mielőtt a Bizottság zöld vagy fehér könyv formájában jogalkotási javaslatot nyújtana be, illetve a Bizottság munkaprogramjának éves ismertetése előtt;
15. emlékeztet arra, hogy bármely új jogalkotási kezdeményezéssel kapcsolatban a Bizottságnak meg kell vizsgálnia, hogy az Uniónak van-e joga fellépni, és hogy a fellépés indokolt-e; hangsúlyozza továbbá, hogy a korai előrejelző rendszerrel kapcsolatos korábbi tapasztalatok szerint a szubszidiaritás elvének politikai dimenziója és az arányosság elvének jogi dimenziója közötti határ meghúzása alkalmanként nehéz és körülményes; ezért arra kéri a Bizottságot, hogy a korai előrejelző rendszer keretén belüli vagy kívüli indokolt véleményekre adott válaszaiban a szubszidiaritás elvének értelmezése mellett foglalkozzon az arányossággal, illetve adott esetben a javasolt politikai opciókkal kapcsolatos esetleges aggályokkal is;
16. elismeri, hogy egyes nemzeti parlamentek kérték a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 1. jegyzőkönyv 3. cikke szerinti indokolt vélemény kiadására meghatározott nyolchetes határidő meghosszabbítását; hangsúlyozza azonban, hogy a Szerződések jelenlegi keretei nem teszik lehetővé e hosszabbítást; ezért úgy ítéli meg, hogy a Bizottságnak a korai előrejelző rendszeren belül technikai értesítési időszakot kellene meghatároznia annak érdekében, hogy a jogalkotási aktusok tervezetének a nemzeti parlamenti kamarák általi technikai kézhezvételi dátuma és a nyolchetes időszak kezdő dátuma között további időt biztosítson; e tekintetben emlékeztet arra, hogy a Bizottság 2009-ben egyéb gyakorlati megoldásokat vezetett be a

szubszidiaritás-ellenőrzési mechanizmus működőképessége céljából;

17. tudomásul veszi, hogy egyes nemzeti parlamentek kérték a szubszidiaritás és az arányosság elvének alkalmazásáról szóló 2. jegyzőkönyv 6. cikke szerinti indokolt vélemény kiadására meghatározott nyolchetes határidő meghosszabbítását;
18. a Bizottság által 2016-ban indított politikai párbeszéddel összhangban javasolja a rendszer teljes körű kihasználását, amelyben a nemzeti parlamentek építő jellegű javaslatokat nyújthatnak be a Bizottságnak az európai szintű vita és a Bizottság kezdeményezési jogkörének pozitív befolyásolása érdekében; e tekintetben javasolja, hogy a Bizottság mérlegelési jogkörrel rendelkezzen, és e javaslatokat vagy vegye figyelembe, vagy az elutasítás indokait tartalmazó, hivatalos választ adjon ki; rámutat arra, hogy egy ilyen eljárás nem jelenthet kezdeményezési jogot, sem a jogalkotás visszavonásához vagy módosításához való jogot, mivel máskülönben veszélyeztetné az „uniós módszert” és a hatáskörök nemzeti és európai szintű elosztását, ami sértené a Szerződéseket; javasolja ugyanakkor, hogy a Szerződések jövőbeli felülvizsgálata esetén a jogalkotási kezdeményezés jogát elsődlegesen az uniós polgárokat közvetlenül képviselő Európai Parlamentre ruházzák;

A tájékoztatáshoz való jog végrehajtása

19. újfent megerősíti, hogy az EUSZ 12. cikke és az 1. sz. jegyzőkönyv biztosítja a jogot a tagállami parlamentek számára, hogy közvetlenül tájékoztatást kapjanak az európai intézményektől;
20. hangsúlyozza, hogy a nemzeti parlamentek jobban meg tudnának birkózni a nekik a korai előrejelző rendszeren keresztül vagy a tájékoztatáshoz való joguk értelmében megküldött információkkal, ha az IPEX platform a nemzeti parlamentek közötti, illetve az utóbbiak és az európai intézmények közötti folyamatos, nem hivatalos párbeszédet szolgáló agora vagy fórum státuszát nyerné el; ezért úgy határoz, hogy a politikai párbeszéd fokozása érdekében előmozdítja a platform használatát; javasolja, hogy a nemzeti parlamentek időben használják az IPEX platformot, hogy biztosítsák a nemzeti ellenőrző mechanizmus korai megindítását; javasolja az IPEX mint demokratikus információmegosztó csatorna használatát és a szubszidiaritással kapcsolatos aggályok korai jelzését; úgy látja, hogy az IPEX mint az uniós intézmények és a nemzeti parlamentek közötti elsődleges és kétirányú kommunikációs és dokumentumtovábbítási csatorna fejlesztésében még rejlenek lehetőségek, és ezzel összefüggésben vállalja, hogy segítséget nyújt a nemzeti parlamentek igazgatása részére a platformmal való munkavégzés módjával kapcsolatban; emellett ösztönzi az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek intézményeiben és képviselőcsoportjaiban tevékenykedő tisztviselők közötti további csereprogramok kialakítását;

Az intézményközi együttműködés javításának szorgalmazása

21. örömmel nyugtázza az Európai Parlament és a nemzeti parlamentek között az Európai Unió parlamentjei uniós ügyekkel foglalkozó bizottságainak konferenciája (COSAC), a közös kül- és biztonságpolitikával foglalkozó parlamentközi konferencia (CFSP-IPC), valamint a gazdasági és monetáris unióbeli stabilitásról, koordinációról és kormányzásról szóló szerződés 13. cikke keretében folytatott, meglévő együttműködést;

hangsúlyozza, hogy ezt az együttműködést a konszenzus, az információmegosztás és a konzultáció elvén alapulva kell továbbfejleszteni annak érdekében, hogy a nemzeti parlamentek ellenőrizhessék kormányukat és közigazgatásukat;

22. ismételten hangsúlyozza, hogy az Unió és a nemzeti parlamentek közötti kapcsolatok jelenlegi kereteit egyszerűsíteni és harmonizálni lehetne hatékonyságuk és eredményességük fokozása érdekében; ezzel összefüggésben kéri az Unió és a nemzeti parlamentek közötti, a meglévő platformokon és fórumokon keresztüli együttműködés felülvizsgálatát e kapcsolatok megerősítése és jelenlegi igényekhez való hozzáigazítása céljából; ragaszkodik azonban ahhoz, hogy a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament döntéshozatali jogkörei világosan el legyenek különítve oly módon, hogy a nemzeti parlamentek európai funkciójukat saját nemzeti alkotmányaik alapján gyakorolják, különösen az Európai Tanács és a Tanács tagjaként eljáró nemzeti kormányaik felett gyakorolt ellenőrzésen keresztül, mivel ezen a szinten vannak a legjobb helyzetben az európai jogalkotási folyamat nyomon követéséhez; ezért az átláthatósággal, elszámoltathatósággal és cselekvőképességgel kapcsolatos indokok miatt elutasítja a közös parlamenti döntéshozó szervek létrehozását;
23. rámutat arra, hogy a parlamenti bizottságok közötti politikai és technikai párbeszéd megerősítése nemzeti és európai szinten egyaránt igen produktív lépés volna a teljes körű parlamentközi együttműködés felé; fontolóra veszi további erőforrások elkülönítésének lehetőségét e cél elérése és a videokonferencia minél szélesebb körű alkalmazása érdekében;
24. elismeri az 1. sz. jegyzőkönyv 9. és 10. cikke által létrehozott parlamentközi bizottsági ülések fontosságát; úgy véli, hogy jobb intézményközi együttműködést lehetne elérni, amennyiben az európai parlamenti és a nemzeti parlamenti képviselők nagyobb jelentőséget tulajdonítanak a parlamentközi bizottsági üléseknek, és ha azokat szorosabb együttműködés keretében készítenék elő;
25. javasolja, hogy a nemzeti parlamenteknek részt kell venniük a közös biztonság- és védelempolitika folyamatos továbbfejlesztésében; úgy véli, hogy e részvételt az Európai Parlamenttel szoros együttműködésben, valamint a nemzeti alkotmányok biztonsági és védelmi politikára vonatkozó rendelkezéseit maradéktalanul tiszteletben tartva kell előmozdítani, többek között a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament képviselőinek közös parlamenti ülései, valamint az Európai Parlament teljes jogkörű Biztonság- és Védelempolitikai Bizottsága és az annak megfelelő nemzeti parlamenti bizottságok közötti politikai párbeszéd révén; megjegyzi, hogy ez a semleges uniós tagállamok számára lehetőséget nyújt az e terület fölötti, építő jellegű ellenőrzés gyakorlására;
26. úgy véli, hogy a nemzeti parlamentek közötti és a velük folytatott, kibővített politikai és jogalkotási párbeszéd elősegítené a jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodásban foglalt céloknak való megfelelést;

o

o o

27. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak,

valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

INFORMÁCIÓ AZ ILLETÉKES BIZOTTSÁG ÁLTALI ELFOGADÁSRÓL

Az elfogadás dátuma	21.3.2018
A zárószavazás eredménye	+: 23 -: 1 0: 0
A zárószavazáson jelen lévő tagok	Gerolf Annemans, Michał Boni, Mercedes Bresso, Elmar Brok, Fabio Massimo Castaldo, Pascal Durand, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Jo Leinen, Morten Messerschmidt, Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Markus Pieper, Paulo Rangel, Helmut Scholz, György Schöpflin, Pedro Silva Pereira, Barbara Spinelli, Claudia Ţapardel, Kazimierz Michał Ujazdowski
A zárószavazáson jelen lévő póttagok	Max Andersson, Pervenche Berès, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Jasenko Selimovic

AZ ILLETÉKES BIZOTTSÁG NÉV SZERINTI ZÁRÓSZAVAZÁSA

23	+
ALDE	Maite Pagazaurtundúa Ruiz, Jasenko Selimovic
ECR	Morten Messerschmidt, Kazimierz Michał Ujazdowski
EFDD	Fabio Massimo Castaldo
GUE/NGL	Helmut Scholz, Barbara Spinelli
PPE	Michał Boni, Elmar Brok, Esteban González Pons, Danuta Maria Hübner, Alain Lamassoure, Markus Pieper, Paulo Rangel, György Schöpflin
S&D	Pervenche Berès, Mercedes Bresso, Sylvia-Yvonne Kaufmann, Jo Leinen, Pedro Silva Pereira, Claudia Tapardel
VERTS/ALE	Max Andersson, Pascal Durand

1	-
ENF	Gerolf Annemans

0	0

Jelmagyarázat:

+ : mellette

- : ellene

0 : tartózkodik